

23. Szombat — Ntszt. vizitátornőnkért. Hála a Csodásérem és Zöld-skapuláréért.
 24. Vasárnap — A missiókért.
 25. Hétfő — Szegényeinkért.
 26. Kedd — Örökös királyunkért.
 27. Szerda — Zitta királynéért. Mindkét szemináriumunkért.
 28. Csütörtök — Társulatunkért.
 29. Péntek — Társulatunk szentté- és boldoggáavatási pöreinek sikereért.
 30. Szombat — Engesztelésül az istenkáromlásokért, szentségtöréseikért, a vasár- és ünnepnapok megszenteltelenítéséért.

Május

1. Vasárnap — A Szentséges Atyáért.
 2. Hétfő — Főtisztelendő generális-atyánkért.
 3. Kedd — Az elüljárókért.
 4. Szerda — Mindkét szemináriumunkért.
 5. Csütörtök — Főtisztelendő igazgató-atyánkért.
 6. Péntek — Ntszt. vizitátornőnkért. Hálaadásul a Piros-skapuláréért.
 7. Szombat — Szent Vince két lelki családjáért. Hálaadásul a Csodáséremért.
 8. Vasárnap — Hazánk püspöki karáért.
 9. Hétfő — Az Eucharisztikus Kongresszus sikeréért.
 10. Kedd — A hercegprimásért.
 11. Szerda — Sok jó szenthivatásért. Mindkét szemináriumunkért.
 12. Csütörtök — Hálaadásul a szentségek, főleg az Oltárszentség szerzéseért.
 13. Péntek — Édes hazánkért. Hálaadásul a Piros-skapuláréért.
 14. Szombat — A főtiszt. lazaristákért. Hálaadásul a Zöld-skapuláréért.
 15. Vasárnap — Plébániánk és egyházközségünk szándékaira.
 16. Hétfő — Engesztelésül az istenkáromlásokért és szentségtöréseikért.
 17. Kedd — Az eretnek és hitetlen országok megtéréséért.
 18. Szerda — Királyunkért. Mindkét szemináriumunkért.
 19. Csütörtök — A missiókért.
 20. Péntek — Szegényeinkért. Hála a Piros-skapuláréért.
 21. Szombat — Társulatunkért. Hála a Csodásérem és Zöld-skapuláréért.
 22. Vasárnap — A rendőrség lelki megerősödéséért.
 23. Hétfő — A pápai legátusért és az érkező bíborosok- s püspökökért.
 24. Kedd — Az Eucharisztikus Kongresszus szervezőiért.
 25. Szerda — Az Egyház-üldözések megszűnéseért.
 26. Csütörtök — A katolikus magyar ifjúságért.
 27. Péntek — Az otthonmaradottakért.
 28. Szombat — Jó papokért.
 29. Vasárnap — A világ katolikusainak hitben való megerősödéséért.
 30. Hétfő — Szent István királyunk tiszteletére magyar hazánkért.
 31. Kedd — Hazánkban az istenkáromlás és ünnepontás megszűnéseért.

Hitbuzgalmi lap. Megjelenik havonta, júl. - aug. kivételével. A kiadásért felel: Proiszl Angela tart. fön. Felelős szerkesztő: Keller Lajos tart. igazg. Nyomatott az „Irgalmasnővérek Házinyomdájában” Budapest. Felelős vezető: Laiszky Jenő.

†
Cazot Emil Leo
 általános igazgató-atyánk

Eljutott már kedves nővéreinkhez a gyászír, hogy a jó Isten folyó év március 14-én magához szólította jóságos igazgató-atyánkat életének 75. és szenthivatásának 54. évében.

A verduni egyházmegyének Cesse városkájában született 1863-ban. A Missiótársulatba lépett 1884-ben s még pappászentelese előtt Konstantinápolyba küldték. Később Bulgáriában, majd Macedóniában is működött, mint az oltani szeminárium igazgatója. Az 1914. évi általános gyűlés a Missiótársulat prokurátorává tette meg. 1918-ban a Társulat harmadik, egy évre rá pedig első asszisztense lett. Végre 1924 szeptember 27-én átvette a Szeretet-leányai Társulata igazgatójának gondterhes és felelősségteljes hivatalát.

Ebben a munkakörben mi is éreztük fáradhatatlan, önfeláldozó tevékenységének áldásait. Láttuk, mily világos ismerete volt a Társulatot érintő minden ügyről s mily mélységes szeretettel karolta fel Szent Vince minden művét. Egyetlen vágya az volt, hogy Társulatunknak a szenvedő emberiség érdekében kifejtett jótékony munkássága mindig kiterjedtebb, mindig szebb, mindig termékenyebb legyen.

1934-ben, b. e. Verdier atya halála után, az általános helynöki tisztet ő viselte főtiszt. Souvay generális-anya megválasztásáig. Ne feledkezzünk meg hálatartozásunkról, melyet most már csak buzgó imával róhatunk le.

UTOLSÓ NAPJAI.

Kedden, március 1-én a párizsi szemináriumban tartott kétórás konferencián a ft. igazgató-anya így szólt a kislányokhoz:

„Holnap meghamvazom önöket s ez szavakat intézem hozzátok: „Emlékezzél meg ember, hogy porból lettél s ismét porrá leszel!” Fialat korban az ember még nem igen gondol a halálra; azt hiszi, még nagyon távol van tőle. Pedig a fiatal kor nem véd meg a haláltól...

A Szeretet-leányainak halála — így folytatja — rendszerint békés, derült. Hiszen Szent Vince szerint: „Aki életében szerette és szolgálta a szegényeket, az halála percét félelem és aggodalom nélkül várhatja.” Amikor az irgalmasnővér fél a haláltól, azt jelenti ez, hogy még nem jött el az órája. Amikor elérkezik, elmúlik minden félelme...

Az Üdvözítő a jobb latornak egyetlen szeretetből fakadt szavára megígérte, hogy még aznap vele lesz a paradicsomban. Hogyan fogadja majd akkor a Szeretetnek azt a leányát, aki életének minden pillanatát a szeretet tényeivel töltötte be!

A halál nem más, mint életünk, tevékenységünk befejezése. Az a fontos tehát, hogy mindenkor tiszta szándékkal cselekedjünk! A jó Isten nem a szerint ítél meg bennünket, hogy mi mindent tettünk, hanem azt bírálja meg, mi módon tettük... Amit a teremtményekért tettünk, az nem szolgál vigasztalásunkra halálunk óráján... Önök közül sokan nem érik meg majd mostani koromat. Mégis állíthatom, hogy az évek igen gyorsan elmúlnak; azért mindig készen kell lennünk!...

Másnap, a hamvazás szertartásán a szemináriumi kislányok mégsem látták főtisztelendő igazgató-atyánkat... Vajjon mi történt?

A Szent Lázár templomában tartott szentségimádás második napján, március 1-én, a nővérek Anyaházában erős munkában töltött nap végén, ft. Cazot atya a kórusba indult az esti ájtatóságra. — Kórusnak nevezik ott a szentély és hajó között a pap-

ság számára fenntartott helyet. — Közvetlenül ft. generális-atyánk után lépett be a szentélybe. A térdhajtás után igen nehezen állt fel, majdnem elesett.

Néhány perccel később, alighogy megkezdődött a szentbeszéd, stallumában magábaroskadva odaszólt szomszédjához: „Vigyenek ki a szeminaristák a sekrestyébe, mert összeesem.” Néhány percre el is vesztette eszméletét, de csakhamar magához tért s két rendtársától támogatva a maga lábán ment vissza a sekrestyébe.

Alighogy leültették, ft. generális-atyától az abszolúciót kérte. Lehúnyt szemmel, mély lelki összeszedettséggel fogadta. Miután az ápoló-testvér injekciót adott neki, átvitték a betegszobába.

A hamvazószerdára virradó éjtszaka nagyon nyugtalan volt. Amikor reggel beállított hozzá az ápoló-kedvesnővér, így fogadta: „Új betege van; lám, én is munkát adok.” Mindjárt reggel kérte gyóntatóját, Crapez urat. Miután az orvos is tanácsosnak vélte, elhatározták, hogy délután 4 órakor ellátják a szent Útravalóval és feladják neki a végső szentségeket.

A jelzett órában tehát főtiszt. generális-atyánk néhány bátorító szót intézvé a drága beteghez, nagyszámú missióspap és testvér, a nagyontisztelendő anya, asszisztens-nővérünk és a betegszoba szolgálatában levő nővérek jelenlétében részesítette őt az utolsókenet szentségében. Kedves betegünk minden imára élénken felelt; különösen figyelemmel kísérte a szentkenet szertartását. Utána bensőséggel üdvözölt minden jelenlevőt; megköszönte részvételüket, imáikba ajánlotta magát s bocsánatukat kérte mindazon nehézségért, amelyet okozhatott nekik.

„Másnap, csütörtökön — beszéli ápoló-nővére — kora reggel így szóltam főtiszt. atyánkhoz: Atyám, az egész Társulat nagyon imádkozik önért. — Köszönöm — felelé. — Tegnap a halálról beszéltem a kislányoknak, most pedig példát adok rá. — Atyám, annyira imádkozunk, hogy a jó Istennek meg kell gyógyítania.” Mire ő csendesen azt felelte: „Amint Ő akarja, amint Ő akarja!”

A következő napok nagyon kínosak voltak. A tisztelgetmelő beteg nagyon nehezen beszélt s alig bírta magát megértetni környezetével. Orvosi consultatiót tartottak s egyhangú vélemény az volt, hogy a beteg állapota nyugtalanító, sőt reménytelen. Ámde még mindig jobbulást vártak a sok ima hatására. A nagyon-

tisztelendő anya és a tisztí-nővérek felváltva mentek át hozzá a betegszobába; de sajnos, legkisebb javulást sem tapasztalhattak.

Ebben az időben érkezett Őszentsége, XI. Pius apostoli áldása, melyet a drága beteg mély alázattal és hálával fogadott.

Több napig tartott ez a nagyfokú levertség és bágyadtság. Szombaton, március 12-én azonban mintha valami mély álomból ébredt volna fel a drága beteg. Magához kérette egyik rendtársát, hogy elintézzze vele anyagi ügyeit. Megadott neki minden szükségességű utasítást. Egész frissnek látszott s így szólt környezetéhez: „Hogyan vagyok?... Mit mondanak rólam a házbán?...” Az orvost is megkérdezte: „Jobban vagyok már?”

Másnap, 13-án vasárnap, szinte pajzán mosollyal így szólt az orvoshoz: „Mikor lesz indulásom a montparnasse-i temetőbe?...” És este ápoló nővéreinek: „Holnap misézni fogok, mert ma szombat van.” A nővér azt feleli: „Nem, atyám, ma vasárnap van... — Akkor, Vincencia nővérem, elmulasztotta velem a szentmisét.” Egész betegsége alatt sokat foglalkoztatta a szentmisére való gondolat s ha bármivel megkínálták, reszkető kezével előbb mindig keresztet vetett.

Ezt a két napot, a szombatot és vasárnapot jó atyánk teljes eszméletén töltötte. Nagy bensőséggel köszönte meg kinek-kinek a ráfordított gondot és fáradságot. Vasárnap esti nyolc óraker hidegrázás lepte meg... kevéssel utóbb delejes álomba merült.

Másnap reggeli négy óraker újra feladták neki az abszolúciót és a halál órájára nyerhető teljes búcsúban részesítették. Félkilencor megkezdték ágya mellett a haldoklók imáit. Délben oda lépett hozzá az asszisztens úr, hogy elmondja mellette Szent Lujza ünnepének első vesperaszát. Alighogy befejezte, jó atyánk teljes öntudattal és élő hittel adta át lelkét Teremtőjének.

Két perccel utóbb jött a nagyontisztelendő anya és tisztí-nővérei. Elsőnek térdeltek oda jószágos atyánk halottas ágyához.

Buzgó imában kérjük a jó Istent, Ő legyen majd odaát szerfölött nagy jutalma azért a sok gondoskodásáért és önfeláldozó fáradozásáért, melyet lelkünk javára oly nagy buzgósággal kifejtett.

Mária, példaképünk

(Nagyontisztelendő Chaplain anyától.)

Názáretben, — Efezusban.

Vajjon volt-e élet szebb, érdemszerzőbb, termékenyebb, mint a Szentséges Szűz élete? Hiszen ezzel érdemelte ki, hogy maga a jó Isten koronázza az Ég és föld királynőjévé. S mégis, volt-e élet alázatosabb, szerényebb, elrejtettebb, mint az Isten anyjának élete? Hiszen a nép asszonyainak rendes életmódját folytatta. Takarított, főzött, mosott, a szent Család fehérműjét javította; ez volt mindennapi, megszokott foglalkozása. Mennyit tanulhatunk ebből mi, a Szeretet-leányai!

Milyen csalódásban vannak azok, akik fájlalják, hogy nem dolgozhatnak a szegények közvetlen szolgálatában, akik apostoli működésre vágyódnak és azt hiszik, hogy ez a vágyuk Isten nagyobb dicsőségét és a lelkek üdvét áhitozza! Szűz Mária az Apostolok királynője. Méltán kiérdemelte ezt a címet; hiszen egy-maga több lelket mentett meg, mint közülök akármelyik.

Tehát egészen mindegy, hogy milyen munkát végzünk. Az a fontos, hogy ott legyünk, ahol Isten akarja; azt tegyük, amit Ő akar s amint Ő akarja; és hogy mindent nagy szeretettel végezzünk. Amikor Szűz Mária názáreti kis hajlékát söpörgette, ezzel nagyobb dicsőségére szolgált Istennek, mint Szent Lőrinc a tüzes rostélyon, mert égőbb és tisztább volt a szeretete.

Még nagyobb csalódásban vannak azok, akik azt képzelik, hogy csodákat művelnek azzal, hogy sokat mozgolódnak és sokat beszélnek. Ha többet hallgatnának, meghallanák az Üdvözítő szavait: *Márta, Márta, sok gondod van és sokat vesződöl; pedig egy a szükséges.* (Luk. 10, 41.) — Vajjon micsoda, Uram? — Hogy meghalj önmagadnak s én éljek tebenned. Ne feledjük: minden Isten nélkül végzett munka haszontalan munka. Mert: *Aki énbennem marad és én őbenne, az bő termést hoz. Mert nálam nélkül semmit sem tehetek.* (Ján. 15, 5.)

A Szentséges Szűz élete már Názáretben is teljesen elrejtett volt; de még mennyivel alázatosabb és ismeretlenebb életmódot folytatott Szent Jánosnál, Efezusban. Názáret szülőföldje volt. Ott laktak rokonai, barátai. Efezusban, ebben a teljesen pogány vá-

rosban távol volt hazájától és mindazoktól, akik ismerték és szerették isteni Gyermekeit. Valóságos száműzetésben élt itt, mindamellettt itt érdemelte ki az Apostolok királynőjének címét. Szent János házában valósággal „az Isten tabernákuluma” volt a földön. Szüntelenül égbeszálló imái támogatták a keletkező Egyházat s vonzottak hozzá jóakarató lelkeket.

Elmélkedjünk erről... Utánozzuk Szeplőtelen Anyánkat. És amikor majd édes Üdvözítőnk — megjutalmazva bennünket a szegények szolgálatában kifejtett munkásságunkért, — elrejt a világ szeme elől egy betegszobába vagy valamely üdülőházba, akkor mi is, mint a Szentséges Szűz, értsük meg az Úr ajándékát és becsüljük nagyra.

Ebben az elrejtett, egyhangú életben, távol az emberek tekintetétől, sőt bizonyos szempontból még a Társulat tekintetétől is távol, igen sok érdemet szerezhetünk úgy a magunk, mint a többiek részére is.

Számunkra a betegszobai vagy az üdülőházi élet a velejáró sok lemondással együtt igazi tisztulás lesz. Hiszen a művekben dolgozva mennyi hanyagság, mennyi kis lanyhaság keveredett apostoli ténykedésünkbe! Hányszor hanyagoltuk el talán „a művek Istenét az Isten műveiért”! Nos az Ő irgalmas jóságában, atyai türelmében a jó Isten visszahív bennünket ezekből a művekből, hogy egész lelkünket és szívünket Benne, a művek Istenében összpontosíthassuk.

„Azt elhiszem, — mondja egyik-másik idős nővérünk, — hogy ez a tisztuló élet reánk nézve hasznos. De azt már nem értem, hogyan lehet hasznossá *másokra nézve!*... Oly jó volt s úgy szerettem dolgozni a szegényekért! Mily szívesen folytattam volna a munkát, hogy „fegyverrel kezemben halhassak meg”!

S vajjon ki gátolja ebben? Isten kivette ugyan kezéből a saját fegyverét, de a helyett kezébe adta az övét: a szeretetet, az imádságot és a szenvedést. Igen, bármint fogják is fel a dolgot, ez a csendes, ismeretlen élet érdemszerzőbb és termékezebb a lelkekre nézve, ha úgy akarjuk, mint a munkás élet.

Ha úgy akarjuk, mert kétségen kívül szükséges hozzá:

1. Az az erős hit, hogy Isten szeretetből tette, amikor visszahívott bennünket a munkás életből.

2. Hogy szeretettel fogadjuk, amit Isten szeretettel nyújt nekünk.

3. Hogy türelemmel viseljük el betegségünk vagy aggkorunk minden következményét. A szenvedés maga elmúlik, de a megadással viselt szenvedés érdeme és értéke nem múlik el. Elmélkedjünk néha Üdvözítőnknek Sziénai szent Katalinhoz intézett e szavai fölött: „Türelem a szenvedésben biztos jele annak, hogy jelen vagyok a lélekben s hogy ez a lélek egyesült velem.”

4. Hogy mindent felajánljunk Urunknak a lelkek, kiváltképen pedig a szegények üdvére.

Életünk ilyenformán a szeretet folytonos gyakorlása lesz, utánzása a Szentséges Szűz életének; a halál pedig nem lesz más reánk nézve, mint szeretetünk utolsó ténye.

Boldogok, kik „az Úr csókjában” halhatnak meg!

A Társulat iskolájában (Nagyontisztelendő Chaplain anyától.)

A Szeretet-leánya a hálóteremben

Isten házának szépsége a rend.
Ahol rend van, ott az Isten van.

Mindannyian emlékszünk a benyomásra, melyet az a pillanat váltott ki bennünk, amikor először láttunk egy nővérhálót. A fehér függönyök, az egyszerű szekrények, az ágyakra függesztett kis szenteltvíztartók..., az ott uralkodó rend, egyöntetűség és összeszedettség örömmel töltött el és boldogan dobogtatta meg szívünket. Jelöltek voltunk még akkor és amikor átléptük ezt az előttünk ismeretlen hely küszöbét, szinte úgy tűnt föl nekünk, mint ha valamely szentélybe lépnénk.

S tényleg a hálóteremben hozzuk meg és ajánljuk fel Istennek minden reggel szeretetünk legelső tényét, amikor az „Éljen Jézus!” hangjára, az ágyból kiugorva boldogan feleljük: „Mindörökké a mi szívünkben!”

Rend és egyöntetűség

Igazán buzgó nővér tiszteletben tartja az összeszedettség e helyét, ahol a Szabály arra kötelez, hogy csak szükségből és haliban beszéljünk. Azért arra törekszik, hogy szeretettel fenntartsa benne az egyszerűséget, rendet, tisztaságot, összeszedettséget,

mely mindenkor megkülönböztesse és jellemezze lakásainkat.

Minden reggel gondosan beveti ágyát, mielőtt még a kápolnába megy; jól tudja, hogy megáldja az Úr ezt a hűségi gyakorlatát s azért nem akarja elveszíteni érdemét. Ha bármely okból megtörténnék, hogy el kell hanyagolnia ezt a kötelességét, mindjárt reggeli után visszasiet, hogy helyrehozza mulasztását.

Az X-i szeminárium igazgató-nővére gyakran járta végig a hálótermeket s maga győződött meg arról, hogy minden rendben van-e. Ha pedig észrevette, hogy egy-egy ágyat rendetlenül vetettek be, percig sem habozott, hogy azt szétbontsa. Hivatta a fiatal nővért: „Hallja, nővérem, — mondotta neki — így veti majd meg betegeinek ágyát is? Gondolja meg, hogyha a szegények szolgálója a saját ágyát sem veti meg rendesen, urai és mesterei szolgálatában sem képes majd kötelességét jól ellátni.”

N. nővérünk sohasem feledhette el azt a leckét, amelyet egyszer boldogemlékű Maurice Emília anyától kapott, aki akkor a nápolyi tartomány asszisztens-nővére volt. „Átutazóban voltam — mondja, — a központiházban. Egyik reggel a folyosón találkoztam vele. Intett, hogy közeledjem s én boldogan hozzáfutottam. Hallgatagon a hálóba vezetett, ágyunkhoz, ahol mindent rendtelenségben hagytam. Szelíd mosollyal csak ennyit mondott anyai-lag: „Ágyfülkénk a mi cellánk, kedves gyermekem; abban minden tiszta és rendes legyen éppúgy, mint a lelkünkben is.” Erre segített nekem bevetni ágyunkat és rendbehozni apró kis holminkat.”

Ámde nemcsak az ágy és fülke, hanem a szekrény is teljes rendben legyen. „Hányszor történt, — beszélte b. e. Mazin anyja, — hányszor történt meg, fiatal koromban, hogy reggel túlságosan siettem tisztségembe. Egyszerre csak hivatott szolgáló-nővérem s a hálóba küldött... Ott, sajnos, minden holmim rakáson feküdt a padlón, mert nem hajtottam rendesen össze az előírás szerint. Akkor keménynek találtam a leckét... most azonban elismerem, hogy jó szolgáló-nővérem ezzel is nagy szeretetet gyakorolt velem.” Mily szép az, ha a hálószekrénybe tekintve ott minden szép rendben van és semmi fölösleges sem található. De hogy ezt elérhessük, meg kell őriznünk a szemináriumi szokásokat: hogy csakis a Társulatban szokásos kelengyével rendelkezünk és rendes csomagokban tartjuk például a legújabb szentruháit

és mindazt, amit nem használunk állandóan. Legyen gondunk arra, hogy hálótermeink, Franciaországban éppúgy, mint a külföldön is, az Anyaház hálótermeihez hasonlítsanak. Ne akasszunk apró kegytárgyakat ágyunk függönyére, sem pedig a szenteltvíz-tartó mellé. Ne hagyjunk semmit a szekrényeken.

B. e. Vérot nővérünk egyik szemináriumi hálóban feküdt; ágya és fülkéje semmiben sem különbözött a legutolsó szemináriumi nővér ágyától és fülkétől.

Tisztaság

A szeretetteljes nővér takarítás előtt gondosan fölrakja ágya függönyeit és székét, eltávolítva róla minden fölösleges holmit, ami nővérét a takarításban akadályozhatná.

A hálótermek tisztántartásával megbízott nővér pedig tegyen meg a maga részéről mindent a tökéletes tisztaság elérésére, megfontolván, hogy az Úr arái azok, akikért dolgozik.

Bezzeg nem gondolt erre tiszt. Chasco nővérünk († 1915.) fiatal kis társnője, aki úgy akarta egyszerűsíteni a tisztogatás munkáját, hogy a szemetet egyszerűen egy ajtó mögé seperte be. Szolgáló-nővére csakhamar észrevette ezt, de megelégedett azzal, hogy tréfásan így szóljon hozzá: „Mit tenne, jó nővérem, ha a Gyermek-Jézus idejönne bujócskát játszani?”

Épületes nővér nem dobál ki az ablakon át elhasznált gyufaszálakat, papírszeleteket vagy más egyebet. Azt a szemináriumi szokást is híven betartja, hogy szentruháit kint a folyosón keféli ki, nem pedig a hálóban.

Figyelmes szeretet társnőink iránt

A testvéri szeretet apró kis figyelmességekből és gyengéd viselkedésből áll. Reggel például azt sugallja, hogy ne ütögezzük nagy zajjal a párnákat, ha szomszédunk tovább pihen; elég azt hangtalanul fölrázni.

„Úgy meghatott ma reggel valami — mondotta társnőjének egyik nápolyi szemináriumi nővér. — Sohasem tudtam elképzelni, hogyan tud Mayaud nővér († 1929.), ki velünk alszik a betegszobában, oly csendesen felöltözni, hogy szinte semmit sem hallunk. Ma reggel megfigyeltem, mert ágyunk az övé mellett van, hogyan éri ezt el. Amikor széthúzta függönyét, ujjával kísérte annak karikáit s így semmi sem hallatszott belőle. Azután végtelen nagy vigyázattal öntötte ki a mosdóvizet, csakhogy meg ne zavarja

álmunkat. Lámpát sem gyújtott; csak az ablakon át beszűrődő halvány fénynél öltözött s mielőtt kiment, lábujjhegyen lépett az ablakhoz, hogy becsukja az ablaktáblákat. — Nem is csodálkozom ezen — válaszol társnője, — hiszen kedves Mayaud nővérünk inkább másoknak él, mint önmagának; igazi tipusa a Szeretet-leányának.”

Tiszteletreméltó Mazin anya annyira vitte szeretetteljes gyöngédségében, hogy magára erőszakolta a heti pihenést, csak azért, hogy korai kelésével meg ne zavarja társnőjét. Pedig ez a pihenés valóságos önmegtagadás volt tevékeny és erélyes természetére nézve.

A szeretetteljes nővér este is vigyáz arra, hogy föl ne keltse lepihent nővértársát; a legkisebb zajt is elkerüli és sietve vetkőzik, hogy ne sokáig égjen a világosság. Még inkább éjjel vigyáz arra, hogy ne zavarja a többi, gondosan betartva a Szabályok által előírt csendet. Testvéries gyengédség irányítja minden mozdulatát. Nem merné széthúzni pihenő társnője függönyét vagy belépni fölkéjébe, mielőtt engedélyét nem kérte.

Nekünk nincsenek celláink. A társulati közös élet folytatódik a hálóteremben. De ha mindegyik nővért tisztelet, gyengédség, rendszeret irányít, ez az együttesség senkinek sem okoz nehézséget. Vajjon terhes-e az a családban, hogy a leánytestvérek együtt pihenjenek, miután egész nap együtt dolgoztak?

Talán fölösleges is arra figyelmeztetnem önöket, hogy világi egyéneket sohase vezessenek be hálótermeikbe. Ne engedjük meg, hogy profán tekintetek hatoljanak be ebbe a szűzies szentélybe, amelyet féltékenyen kell őriznünk. Boldogemlékű Etienne atya különösen lelünkre köti ezt 1847 szept. 8-án kelt körlevelében.

Minmagunk pedig szerzetesi szerénységgel viselkedjünk a hálóteremben. Természetfölötti összeszedettségünkről tanúskodjék az is, hogy — ha leejtettünk valamit vagy másképen okoztunk zajt a nagy csend idején, — azonnal padlót csókolunk.

Adja Isten, hogy minden egyes cselekedetünket, még a legcsekélyebbet is nagy szeretettel és gyengéd hűséggel végezzük!

Eucharisztikus Világkongresszus

Már alig két hét választ el bennünket a nagy eseménytől. Sok mindenről nem szabad megfeledkeznünk, azért talán nem lesz szükségtelen, hogy a legfontosabb tudnivalókat e helyütt is megismételjük.

A kongresszusi különvonathoz utazási igazolványt kell váltani, mely 75 %-os menetdíj-kedvezményre, de csak kétnapi ott-tartózkodásra jogosít. A többiek 50 %-os kedvezménnyel utaznak utazási igazolványuk ellenében.

Nagyon vigyázzunk a kongresszusi különvonati jegyünkre; el ne veszítsük és ki-ki jól jegyezze meg a vonat számát és visszaindulási idejét. Ha jegyét elveszti, vagy más vonatra száll fel vagy pedig lekésik, csak egész jeggyel utazhatik vissza.

Az utazási igazolványra a fedőlap első oldalán rá kell írni a tulajdonos nevét, azt le kell bélyegezni a kiadóhely bélyegzőjével (Menetjegy-iroda, plebániahivatal, községi elüljáróság, Hangya, stb.) és alá kell iratni a tulajdonossal.

A tagsági jegyek éppen úgy, mint a kongresszusi jelvények egyéni utazási kedvezmény igénybevételére nem jogosítanak, de az összes kongresszusi állóhelyekre belépésül szolgálnak. Piros és zöld színük a közlekedés rendjét biztosítják Budapesten.

Ellátásos füzeteket küldtek szét a kongresszusra érkező zárandokcsoportok részére, melynek borítékján rajta van a lakás neve, az étkezőhely címe s a tulajdonos neve.

Az ellátásos füzetek szelvényei jogosítják föl annak tulajdonosát a benne foglalt szolgáltatásnak: szállásnak, reggelinek, ebédnek, vacsorának a megjelölt helyen való igénybevételére. Ezekkel fizet a zárandok.

A zárandokok gyűljenek többször össze s indulás előtt apróra beszéljenek meg vezetőikkel minden tudnivalót. Meg kell állapítani az indulás külsőségeit. Hacsak lehet, a templomból történjék ez, szentmise vagy egyéb rövid ájtatosság után. A különvonat zárandokvonat legyen; tehát ne csak beszélgetéssel töltsék az időt, hanem a szentolvasó imádkozásával, szenténekekkel, ha lehet, olvasgatással vagy csendes elmélkedéssel.

Allapodjunk meg még odahaza, hogyan történjék a szállásra-vonulás. Nagyobb csoportoknak valószínűleg gyalog kell odamenniük a legrövidebb úton. De az is meglehet, hogy kisebb csoportokra kell szakadnunk. Ezért is szükséges, hogy néhány Budapestet járt csoportvezetőt állítsunk be. A hivatalos rendezők, hangszórók stb.-nek utasításait vita és fontolgtatás nélkül kövessük.

Azt a füzetkét, mely az összes tudnivalókat kátészerűen egybefoglalja, valamelyik összejövételünkön lassan és részletesen beszéljük át a zárandókkal. Óvjuk híveinket a csalóktól, szélhámosoktól. Utcák, kapuk alatt ne igen vásároljanak. Ki-ki hordja magával a pénzét s ne hagyjon értékeket, igazolványokat a szálláson.

Az otthonmaradók valami módon kapcsolódjanak be a főünnepségek idején (főként május 29-én) a budapesti eseményekbe. Vagy ekkor vagy Áldozócsütörtökön legyen jól előkészített közös szentáldozás. A rádió helyszíni közvetítését foglaljuk lehetőleg megfelelő keretbe (előadás, közös ima, ének, stb.), hogy valóban az egész ország ott legyen a kongresszuson.

Hazatérésünk után tartsunk ünnepélyes beszámolót, amelyen kiosztathatjuk az esetleg hozott emléktárgyakat (érem, szentkép, stb.). Buzdítsuk leányainkat, hogy a szívükben magukkal hozott tüzet használják fel a közönyösek érdeklődésének fölkelésére, hogy így minél több lelket vezessenek az Eucharisztiahoz.

A kongresszusi jelvényt már közel 1.000.000 ember viseli szent büszkeséggel. De még mindig van öt millió magyar katolikus, aki nem-törődömségből nem szerezte meg a Világkongresszussal annyira megbecsült magyar katolikusságnak ezt a hitvalló jelvényét.

Apostolkodjunk tehát! Magunk is, a ránk bízottak is! Mindegyik csak tíz darabot adjon el s akkor győztünk!

A Kormányzó né őfőméltósága szól a magyar szívekhez s ezt a gondolatot fejtegette:

... „Vajjon ez a sok nagyszerű ünnep, ez a sok-sok ragyogás be tud-e világítani a szegény emberek lelkébe is? Nem érzik-e majd túlságos ellentétnek, bántó különbségnek a maguk szegénységét? Nem érzik-e majd, hogy róluk meglepedkezett az ünneplő magyarság?

... Azt gondoltam, hogyha mindannyian hozunk egy parányi áldozatot, akkor azon a héten nem lesz szűkölködő család Magyarországon. Nem sokat kérek. Ha mindenki, aki több tál ételt eszik ebédre, vacsorára, egyszer beérné egy tál étellel s a megtakarított költséget felajánlaná erre a célra, jelentős összeg gyűlne össze szeretet-csomagokra... Csak azt kérem, hogy a felajánlott szeretet-összegeket még az ünnepi hét előtt juttassák el Budapesten a Városházára, vidéken pedig a maguk helyi hatóságához“...

Szíveljük meg mi is a Nagyasszony felszólítását. Hiszen elsősorban mi ünneplünk és miénk az Eucharisztia is, a hősi áldozatokra kész szeretet forrása. Állítsuk munkába Szeretet-egyesületeinket, a Lujzikákat, Mária gyermekeit, Leánycsoportjainkat. A gyűjtés munkáját

adjuk az ő kezükbe. Most ne lehessen nem adni! A „vinculum caritatis“ szeretetáramlása hassa át most a különben langyos szíveket is!... A kiosztás történjék meleg, kedves keretek közt.

A szeretet-akció anyagi eredményét — a természetbeni adományok értékét pengőre átszámítva — külön tételben kell az évi beszámoló-jelentésbe fölvenni. Kezeljük tehát ezt a gyűjtést minden eddigőtől különválasztva.

Apostoli lelkek

Miután felszólítás ment szét intézeteinkbe, hogy a Karitászi-kiállítás céljára a Lujzika-csoportok működéséről is számoljanak be kedves nővéreink, a többi között ez a kedves beszámoló is érkezett Sárvárról.

Nagyontisztelendő Vizitatornővérünk!

Nagybecsű felszólítására a következőkben válaszolok.

A Lujzikák csoportját eddig még nem alakítottuk meg rendszeresen. Teremben van a Szeretet-egyesület megalakítása s ezzel kapcsolatban szeretnők megszervezni a Lujzikák csoportját is a nyár folyamán. De úgy Mária-gyermekeink, mint az elemi-iskolások is szorgalmasan részt vesznek a szeretet munkáiban.

Mária gyermekei színeladásuk bevételeiből karácsonykor 100-120 gyermeket öltöztetnek föl. A missiók részére pénzt, bélyeget gyűjtenek. Meg-meglátogatják a betegeket s szegényeket; titokban segítik is őket. Az elsőáldozók reggelijére sütnek főznek. Húsvét előtt fölkeresik azokat, akik régen nem járultak a szentségekhez s nem nyugosznak addig, míg szent kötelezettségeiket el nem végzik.

A kis elemisták leginkább a jó sajtó terjesztésében buzgólkodnak. Havonkint több mint ezer Szív-újságot és harminc Szent Vince-lapot adnak el.

Az óvodásoknak és első elemistáknak van missió perselyük. A nagyobbak „szegények perselyét“ tartanak az osztályban. Ebből fedezik szűkölködő társnőik tanszereit, ruhafélt vesznek nekik, megtalpatatják rongyos cipőiket s elhozzák számukra avult ruhaneműket. Szegény családoknak élelmiszereket visznek hazulról s a kedves nővérekkel együtt szorgalmasan látogatják őket. Elsőáldozók szeretet-lakomájához lisztet, cukrot, tejet, vaját, tojást hoznak.

Nemrégiben káplán urunkat plebánosnak nevezték ki egy oly szegény plebániára, ahol a templomnak csak rongyai voltak. Mikor ezt megtudták a gyermekek, gyűjtést rendeztek és dolgozni kezdtek. A nagyobb elemisták szorgalmasan öltöztettek és húsvétra már jó nagy doboz gyönyörűen elkészített fehérneműt küldtek az új plebános úrnak. Mikor a

dobozt felnyitotta, könnyelábadtak szemei. Hálásan köszönte meg jószívű kis tanítványai buzgóságát. A nehezebb munkákban természetesen édesanyjuk is segített.

Örömmel nézzük, hogyan osztják meg oszonnájukat szegény társnőkkel. Adja a jó Isten, hogy kis szíveikben a szeretet mindinkább növekedjék!

Rendu Rozália nővér, a felebaráti szeretet hőse

Rozália nővér a francia forradalom legvéresebb napjaiban élte gyermekkorát. A franciaországi Jura-hegység egyik kis községében, 1787 szept. 7-én született, mint a Rendu (Randú) polgárcsalád harmadik gyermeke. Édesanyja erős és bátor asszony volt. Vallásos kötelességeinek teljesítésében még a forradalom fenyegető, istentelen rendeletei sem akadályozhatták meg. Ellenkezőleg annyira ment bátorsága, hogy a gyilkos forradalmárok dühe elől menekülő Annecy püspökét, mint Péter nevű háziszolgát rejtegette házában. Ennek a hősie s mindenekfölött katolikus felebaráti szeretetnek a kis Johanna mindvégig tanúja volt. Első szentáldozását is egy sötét pincelyukban végezte s Péter szolgájuk: a rejtőző püspök kezéből fogadta első ízben hőnszeretett Jézusát.

Ilyen szomorú és zordon környezetből választotta ki Isten ezt az ártatlan lelket, hogy fölemelje a felebaráti szeretetnek mindaddig még nem is sejtett magaslatára. Johanna gyermek volt ugyan még és bizonyos gyermekes fejességet serdülő korában sem tudott egészen leszokni s a mellett kifejezett hajlama volt a hirtelen haragra; mindamellert már gyermekkorában nyilvánvaló előjelei mutatkoztak rajta a későbbi hősie felebaráti szeretetnek. Szinte fizikai fájdalmat érzett a miatt, ha másokat szenvedni látott; multságait vagy élvezeteit is egészen elrontotta a mások nyomorúságára való gondolat. Tréfásan meg is jegyezte többször: „Nem más ez, mint a szeretet önzése; azért kell rajtuk segítenem, hogy benső nyugtalanságomtól megszabaduljak.”

Igy szinte természetesnek látszott, amikor 16 éves korában Depaul szent Vince irgalmasnővéreinek Anyaháza felé vette útját, hogy életét Istennek és a szegényeknek szentelje. Eleinte nagy akadálynak látszott erre rendkívül érzékeny és hevessegre hajló természete. Isten kegyelmével azonban csakhamar teljesen győzedelmeskedett rajta és elüljárói nemsokára örömmel tapasztal-

ták, hogy a fiatal újoncot mennyire eltölti az a kedves egyszerűség és szívélyes nyíltszívűség, mely később is mindenkor jellemezte.

Az Anyaházból a fiatal Rozália nővér — beöltöztetése alkalmával ugyanis ezt a nevet kapta — mindjárt a leírhatatlan erkölcsi és anyagi nyomorúságáról hírhedt Szent Marceau külvárosba került. A keresztény szeretet későbbi példaképének és mesternőjének ez volt a noviciátusa. Mégcsak 18 éves volt, amikor az isteni Gondviselés ebbe a városrészebe, az erkölcsi és anyagi nyomorúságnak ebbe a fertőjébe helyezte. Emberileg szinte alig érthető és talán meg is ütközünk rajta, hogy egy ily fiatal, tapasztalatlan gyermek, akinek lelke merő idealizmus és tisztaság, itt kezdje meg hivatási pályafutását. Isten gondolatai azonban mások: válsztottait céltudatos, erőteljes nevelésben részesíti.

Rozália nővér egy csapásra egészen újszerű környezetben találja magát: olyan nyomorúsággal szemben, ami sokkal több, mint a betegség vagy éhség. A lelkek olyfokú romlottsága veszi körül, mely csak a pizokban és teljes fegyelmellenségben érzi jól magát s a javulásnak még a lehetőségét is szinte kizárja. Védeneci közül a legtöbben semmit sem tudtak Istenről, vagy legföljebb csak átkozták és káromolták szent nevét. Nem egy közülök csak legdurvább szenvedélyeinek kielégítésében talált örömet és élvezetet.

És Rozália nővér nem fél és nem csügged; bátran munkához lát. Legyőzi idegenkedését. A szegényekkel személyes összeköttetésbe lép. Meglátogatja őket és biztatja, hogy ügyeikkel ők is fölkeressék őt. Pénzforrásokat teremt a legszélsőbb nyomor enyhítésére; kinek-kinek tanáccsal, figyelmeztetéssel, vigasztalással szolgál. Különösen mindent elkövet arra nézve, hogy a hatóságok többet törődjenek és érdeklődjenek kedvencei iránt. Lassankint eléri, hogy a városrészen semmiféle fontosabb hatósági intézkedés nem történik, a nélkül, hogy véleményét ki ne kérnék és tanácsát ne követnék.

Mindezen törekvései közepette fejlődik ki benne az a megkülönböztető jellemvonása, amely szegényeinek sorsát és ügyeit szinte azonosította önmagával. Már gondolkozni, imádkozni, szenvedni sem tudott a nélkül, hogy szegényeit szüntelen szem előtt ne tartsa; egészen eltöltik lelkét s mintegy második énjévé lesznek.

Amikor idősebb korában fájdalmas szem-műtéten kellett át-

esnie, utána megkérdezte orvosa, nagyon fájt-e a metszés. Rozália nővér azt felelte: „Ó, semmit sem fájt. Mindig arra kellett gondolnom, hogy milyen jó dolgom van nekem ahhoz képest, amit a szegények hasonló körülmények között szenvednek.“

Rozália nővér 28 éves korában élére került annak a háznak, amelyben már eddig is annyi jót művelt.

Szeretelmunkáinak e tízéves noviciátusa folyamán megállapította azok módszerét. A gyermekekkel kezdte. Először is bölcsődét alapított azon szerencsétlen kicsikék számára, akik a bűnnek köszönik létüket. Nem sokat törődött azzal az elég gyakran hangoztatott aggályoskodással, hogy ezzel a bűnt támogatja. Legközelebbi alapítása egy iskola volt, melyet csakhamar egy gyermek-otthon s két másik tanterem felállítására követte.

Figyelemreméltó volt Rozália nővérnél, — de egészséges, helyes gondolkozásra vallott, — hogy mindenkor ellenezte s teljes erejével ellenszegült annak, hogy a gyermekek bennlakjanak az intézetben. Az volt a nézete, hogy a bennlakó gyermekek elkényesednek és alkalmatlanná lesznek későbbi szegényes életmódjukra. „Ha a nővéreknél jobb dolguk volt, többé nem érzik jól magukat szűkös családi viszonyaikban.“

A gyermekek nevelése közben a kicsinyek minden hibáját és fogyatékoságát ki tudta menteni és kimagyarázni. Az iszákos vagy bűnöző szülők gyermekeinél rámutatott az öröklött terheltiségre; rossz hajlamaikat továbbá hiányos nevelésüknek, a rendezetlen s szinte bűnözésre kényszerítő lakásviszonyoknak s mindekelőtt a forradalom következményeinek tudta be.

Rozália nővérenek egész nagysága abban magasodik ki, hogy szeretetteljes, mindenre kiterjedő megértéssel van védenecsei iránt. Jámbor és derék tisztviselő-családból származik, s a proletárokat mégis teljesen megéri. Buzgó, katolikus édesanyja nyugodt, szende természetét örökölte, és mégis megéri az elmúlt generációk bűneinek terheltégét, mely alatt védenecsei sóhajtoznak. Ő maga is a forradalom gyermeke ugyan, de az isteni kegyelem megóvta a rossztól s most e forradalmároknak ő maga tesz olyan szolgálatokat, amelyeneket ezek sohasem tapasztaltak, sőt megvetettek.

Hitbuzgalmi lap. Megjelenik havonta, júl. - aug. kivételével. A kiadásért felel Proiszl Angela tart. főn. Felelős szerkesztő: Keller Lajos tart. igazg. Nyomatott az „Irgalmasnővérek Házinyomdájában“ Budapest. Felelős vezető: Laiszky Jenő

Főtisztelendő Róbert Ede

az új általános igazgató-atyánk.

Április 5-én rövid néhány sorban összehívták a szolgáló-nővéreket Párizsból és környékéről az Anyaház kápolnájába, ahol 7-én, csütörtökön pontban 2 órakor majd a Társulat új igazgató-atyját iktatják be.

A Kinszenvedés emlékezetének ebben az időszakában a nehéz lila lepel elfödi ugyan Szűzanyánk sugaras szobrát és a Szentekét; de a magasból bizonyára mosolyogva szemlélik a Szeretet nagy bárkájának új kormányosát, Portail úr harminchatódik utódját.

Az óra ütésére főtisztelendő generális-atyánk superpeliciumban a kápolnába lépett, új igazgató-atyánk követte és mindjárt helyetfoglalt a szentélyben számára állandóan fenntartott karos-székekben. Miután ft. generális-atyánk segítségül hívta a Szentleket, a szószékre lépett és az egybegyűlt nővérek és szemináriumi nővérek előtt elsőbben meghatott szavakkal méltatta boldogemlékű Cazot atyát. Hivatalát most Róbert úrra, a Missiótársulat első asszisztensére ruházza, aki ezt a nehéz tisztelet Társulatunk iránt táplált nagybecsülésében teljes odaadással vállalja magára.

Francia nővéreink nagy része különben is jól ismeri már eddigi működéséből. A generális-anya megbízásából nem egyszer